

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2227/2019
24.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиља АА и ББ, обе из ..., чији је заједнички пуномоћник Михајло Перишић, адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Предраг Загорчић, адвокат из ..., ради утврђења права постојања закупа и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиља изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 5520/18 од 10.01.2019. године, у седници одржаној 24.09.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија, тужиља изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 5520/18 од 10.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 7085/2018 од 05.09.2018. године, тужбени захтев тужиља је делимично усвојен, па је првим ставом изреке утврђено да су тужиље спадале у круг лица која су имала право да постану закупци на стану број ..., на ... спрату који се налази у ..., Трг ... број ..., уписаном у лист непокретности број .. КО ..., после смрти ранијег носиоца станарског права, покојног ГГ, чији је власник био тужени. Другим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиљама на име накнаде штете за трошкове изнајмљивања стана у периоду од 18.07.2017. године до августа 2018. године исплати износ од 319.143,00 динара, у појединачно опредељеним месечним износима у том ставу изреке, са законском затезном каматом од доспелости, до исплате. Трећим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиљама накнади трошкове поступка у износу од 149.865,72 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде, па до исплате. Четвртим ставом изреке, одбијен је захтев тужиља за исплату накнаде штете за трошкове изнајмљивања стана у периоду од 22.06.2015. године до 18.07.2017. године, преко досуђеног износа, па до износа од 965.168,00 динара са законском затезном каматом на месечне износе, почев од 16. у месецу па до исплате, као и захтев за исплату законске затезне камате на досуђене трошкове спора, почев од дана пресуђења, па до извршности одлуке.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 5520/18 од 10.01.2019. године, првим ставом изреке, жалба тужиља је одбијена и првостепена пресуда у побијаном одбијајућем делу, потврђена. Другим ставом изреке, усвојена је жалба туженог и

првостепена пресуда преиначена, тако што је одбијен тужбени захтев којим је тражено да суд утврди да тужиле спадају у круг лица која су имала право да постану закупци на стану број .. на ... спрату, који се налази у ..., Трг ... број .., уписаном у лист непокретности број .. КО ..., после смрти ранијег носиоца станарског права, покојног ГГ, чији је власник био тужени и којим је обавезан тужени да тужилама на име накнаде штете за трошкове изнајмљивања стана у периоду од 18.07.2017. године до августа 2018. године исплати износ од 319.143,00 динара, у појединачно одређеним месечним износима у том ставу изреке, са законском затезном каматом од доспелости, до исплате. Трећим ставом изреке, обавезане су тужиле да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплате износ од 78.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде, до исплате. Четвртим ставом изреке, обавезане су тужиле да туженом на име накнаде трошкова жалбеног поступка исплате износ од 12.000,00 динара. Петим ставом изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиле су благовремено изјавиле ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом члана 408. Закона о парничном поступку, у вези члана 403. став 2. тачка 3. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/14 и 87/18), па је нашао да је ревизија дозвољена и неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила АА је супруга, а тужила ББ је ћерка покојног ГГ. Сада пок. ГГ је био носилац станарског права, на стану који се налази у ..., на Тргу ... број .., уписан у лист непокретности број .. КО ..., на ... спрату, укупне површине 92 м², које право је стекао на основу решења Општинског суда у Новом Саду П 877/81 од 16.12.1982. године. Првобитни носилац станарског права је била баба пок. ГГ, ДД, а са њом су као чланови домаћинства живели отац ЂЂ и ГГ. Сада пок. ГГ је од свог рођења живео у предметном стану, а након бабине смрти 1972. године, отац ГГ је закључио нови уговор о коришћењу стана и наставио да користи стан са својом породицом, све до смрти, ...1980. године. Тужила АА је закључила брак са сада пок. ГГ 1977. године, а од 26.09.1977. године је пријављена на адреси Трг ... број .. . Тужила ББ рођена је ...1985. године у ..., пријављена је у ... и од рођења живи на адреси Трг ... број .. . ГГ је преминуо ...2010. године. Тужени је право својине на предметном стану стекао купопродајним уговором са претходним власником ЕЕ, а у време када је купио стан знао је за станарско право које је имао сада пок. ГГ. Тужиле су редовно исплаћивале закупнину, а тужени је након смрти пок. ГГ, престао да прима закупнину и одбио да закључи нови уговор. Правноснажном пресудом Основног суда у Новом Саду од 11.02.2014. године, одбијен је тужбени захтев тужила за утврђење да спадају у круг лица која имају право да постану закупци на предметном стану, после смрти ранијег носиоца станарског права пок. ГГ, док је противтужбени захтев туженог којим је тражио да се обавезу тужиле да се из предметног стана иселе усвојен. Тужене су дана 21.06.2015. године у поступку принудног извршења иселене, а тужилац је дана 12.01.2016. године закључио уговор о купопродаји непокретности, оверен од стране јавног бележника, са ЖЖ, којој је продао предметни стан и која је у поседу истог. Тужиле су имале трошкове изнајмљивања стана у периоду од 18.07.2017. године до августа 2018. године у укупном износу од 319.143,00 динара у појединачно

опредељеним месечним износима. Одлуком Уставног суда Уж 8949/2016 од 06.04.2017. године, усвојена је жалба тужила и утврђено да је пресудом Основног суда у Новом Саду П 6217/12 од 11.02.2014. године и пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1977/14 од 10.09.2014. године, повређено право подносилаца уставне жалбе на правично суђење и поништена наведена другостепена пресуда. Апелациони суд у Новом Саду је 15.06.2017. године донео решење Гж 1542/17, којим је жалба тужила усвојена, пресуда Основног суда у Новом Саду П 6217/12 од 11.02.2014. године укинута и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење. Тужени је преко свог пуномоћника, дана 18.07.2017. године добио другостепено решење, од када званично има сазнање о укидању правноснажно донете пресуде.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилно је другостепени суд применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужила као неоснован.

Одредбом члана 2. Закона о стамбеним односима („Службени гласник СРС“, бр. 29/73), који је ступио на снагу 29. јула 1973. године, било је регулисано да се станарско право, односно право на трајно коришћење стана може стећи само на стану у друштвеној својини, односно не и на стану у својини грађана. Чланом 8. став 1. истог закона, било је регулисано да носилац станарског права који је то право стекао на породичну стамбену зграду и стан у својини грађана а до ступања на снагу тог закона има сва права и обавезе које се тим законом прописују за носиоца станарског права који користи стан у друштвеној својини.

Према утврђеном, првобитни носилац станарског права на предметном стану у својини грађана била је ДД, баба сада пок. ГГ, супруга, односно оца тужила, која је то својство стекла у време када се по тадашњим прописима из стамбене области на стану у својини грађана могло стећи станарско право. Након њене смрти станарско право на предметном стану је стекао супруг, односно отац тужила, сада пок. ГГ јер је у спорном стану живео пре и после 29. 07. 1973. године, а све до своје смрти ...2010. Тужила АА је закључила брак са сада пок. ГГ 1977. године, а тужила ББ рођена је ...1985. године у ..., пријављена је у ... и од рођења живи на адреси Трг ... број .., када се више није могло стећи својство носиоца станарског права на стану у својини грађана, што значи да тужиле нису могле стећи својство носиоца станарског права. У таквој ситуацији, имајући у виду садржину тражене правне заштите, а супротно ревизијским наводима, тужиле нису стекле својство носиоца станарског права и нису испуњени услови за утврђење да тужиле имају право закупа на неодређено време на предметном стану који је био у својини туженог, а сада је у својини трећег лица, након смрти бившег носиоца станарског права на предметном стану, сходно наведеним одредбама републичког Закона о становању. Без утицаја су ревизијски наводи којима се указује да је тужилама повређено право на правично суђење и право на дом, имајући у виду да се о наведеном, у својој одлуци изјаснио Уставни суд по уставној жалби тужила.

Правилна је и одлука другостепеног суда да тужени није у обавези да тужилама накнади штету у смислу члана 154. Закона о облигационим односима за плаћену закупнину у периоду од 18.07.2017. године (када је пуномоћник туженог примио решење Апелационог суда у Новом Саду од 15.06.2017. године, којим је укинута првостепена пресуда након доношења одлуке Уставног суда), до августа 2018. године, имајући у виду да су тужиле у поступку принудног извршења иселене из спорног

стана 21.06.2015. године, исти је у поседу другог лица од 12.01.2016. године, док је одлуком Уставног суда искључена повреда права на дом тужилца.

Суд је ценио и остале наводе ревизије, па је нашао да су неосновани, јер је другостепени суд у побијаној одлуци дао јасне, потпуне и правилне разлоге из којих произилази неоснованост ревизијских разлога, а које овај суд у свему прихвата.

Из напред наведених разлога, применом члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**